

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излази "кога" да по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по година чет. год. 1 ф. а. вр

БРОЈ 46. У Новоме Саду, 14. Септембра 1859. **ГОД. II**

Задатакъ народне школе.

(по Келнеру.)

Народна школа е школа за свакога. Нѣтъ задатакъ ние приготовити децу за едну или за другу струку живота, приправити ихъ да буду добри тежаци, руководѣлци, трговци или свештеници; него е она за свако станъ наменѣна. Свакій, быо онъ ученъ ил' неученъ, тежакъ, руководѣлацъ ил' трговацъ треба да народну школу сврши, или баремъ оно воспитанѣ себи прибави, кое се у народной школи дав. Будући пакъ да е деветъ десетина' людства у нашој држави ограничено само на оно воспитанѣ, кое се у народной школи добья, зато треба да то воспитанѣ у своме виду подпуно, и савршено буде и да се у животу употребити може. Народна школа дакле треба да основъ положи животу човечиємъ у обште. Зато се она и зове *основна школа*. Три правца има, коя се у живому свакога човѣка pojavlyю. Свакій е човѣкъ чланъ цркве, грађанинъ државе, и свакій у те две обштине спада као *радећий чланъ*. Црква дакле, држава и радня есу три одношеня, у којима свакій човѣкъ живи и за кое се у школи приготовлязати има. У народной школи има се дѣте приготовити за животъ у оной цркви и у оной држави, којою принадлежи. Што се пакъ раднѣ тиче, то се немѣ дѣте за неку извѣстну и одређену радню у народной школи учитч, него валя да се ту само раднѣ у обште привикава, да снагу свою вештба, како би доцнѣ ма у коемъ станю вреданѣ, и ревностанъ радинѣ одъ дѣтета тогъ постао.

По томе дакле задатакъ народне школе есть дѣ-
цу приуготовити за радный животъ у цркви и у др-
жави. Учителѣвъ е пакъ посао овай:

1. Дѣцу приуготовити за животъ у царству бо-
жіемъ т. е. у святой цркви.

2. Она знаня, и способности, што су сваком чо-
вѣку кои у просвештенной држави живи нуждне, дѣци
сприобштити.

3. Природне даре дечіе не само развіати, него и
упућивати дѣцу, да те даре и вештине у животу упо-
требити умею.

С' ученѣмъ у народной школи сдружити се мора
и навика, па и та мора бити трострука. Прво треба
да се дѣте навикне к' радиности, задовольству, поред-
ку, чистоти, благообразности; па онда к' поштованю
родителя' и властей, дружелюбности, миролюбію, по-
штиваню туђега иманя. Напоследку средствомъ навик-
е треба да се дѣте и цркви и црквеном животу най-
лакше прилюби.

Овдѣ се јоштъ има наспоменути да у школи на-
вика успоред са обучаванѣмъ и саветованѣмъ ићи мо-
ра, а преко свега тога живый примѣръ учителѣвъ есть
найпреча потреба и најболѣ средство, коимъ се до-
бро воспитанѣ произвести може.

Из досад реченога види се, да школа, сама себи
остављена, задатакъ свой рѣшити не бы могла. Ако
породица школи у супротъ ради; ако се у кући про-
тивъ учителя говори, ако старіи веру и законъ ни
подашто држе; то ће онда трудъ учителѣвъ у многومه
осуѣенъ бити. Да бы се ово колико е могуће избѣгло,
нуждно е да се учитель с' родительима своихъ уче-
ника упозна, да с' њима у таково одношенѣ ступи, у
комъ ће повѣренѣ кодъ њи задобити моћи. С' овимъ
се не мисли, да учитель у пріятельство са свима людма,
коихъ децу воспитава, ступи, него му се само препо-

да се своимъ начиномъ живота, своимъ одѣломъ, говоромъ и цѣлымъ државѣмъ не туђи одъ общине у којој живи, и да се не горди и непоноси своимъ знанѣмъ и способношћу одъ другихъ людій. Своимъ благонаравнымъ и паметнымъ владанѣмъ и своіомъ озбиљномъ отчинскомъ любви према дѣци и старанѣмъ о нѣиховой срећи и напредку, задобыће учитель за кратко време любовь и поверенѣ родителя' и еродника' дѣчиихъ. А кадъ е то придобію, онда има много премного прилика' у којима ће моћи непримѣтно управляти домаће дѣчїе воспитанѣ. Свакогъ мѣсеца, а у сгодной прилици и чешће може учитель родитель дѣчїе извѣшћивати о владаню и напредованю нѣихове дѣце, и казивати имъ, шта се садъ у школи учи, и каква треба да буду дѣца у школи, на дому, на улици. Кад се дѣте разбола, кадъ већу погрешку какву учини, треба учитель да улучи прилику такође са родительма састати се и о срећи дѣтета нѣиховога савѣтовати се. Не само на годишнѣ и полгодишнѣ, него и на мѣсечне и недельне испите школке позивати валя родителя, па ће ту они не само видити и чути шта имъ дѣца знаю, него ће и сами чути лепу науку и научиће цѣнити добру школу и валяногъ учителя.

Недельна и свечана

Евангелія и Апостоли.

на празникъ Обрѣзанія Господнѣгъ.

Евангеліе одъ Луке гл. XXI. зач. 6.

Во время оно: Возвратишася пастыриє славаше и хвалаше Бога ѿ всѣхъ ѣже слышаша и видѣша ѣкоже глаголахо бѣсть ѣмъ. У оно время: Вратише се пастири славећи и хвалећи Бога за све што чуше и видѣше, као што имъ бѣ казано (одъ Ангѣла).

И егда исполнишася осмь днй, да шврѣжѡтъ его, и нарекоша имя емѡ Исусѡ, нареченное Ангеломъ прежде даже незачѣтсѡ во чрѣвѣ. И када испуни се осамъ дана, (кадѣ се наврши осамъ дана одѣ роженя) да га обрежу, и нарекоше му име Иисусѣ, наречено одѣ Авѣла юштѣ пре него што се зачео у утробѣ.

Отрочѡ же растѡшѣ и крѣплѡшесѡ дѣхомъ исполнаесѡ премѣдрости: и благодѣть Божіѡ бѣ на немѣ. А дете растяше и ячаше духомъ, испунываюѣи се премудрости и благодѣть, милость, Божіѡ бѣше на немѣ.

И хождѡста родителѡ егѡ на всако лѣто ко Іерусалимѣ въ прѡздравіѡ пасхи. И иѡху родителѣи нѣгови сваке годинѣ у Іерусалимѣ о празнику пасхе.

И егда бысть двюнадесѡти лѣтъ, восходящымъ имѣ ко Іерусалимѣ по обичаю прѡздравіѡ, И скончавшымъ днй, и возвращающымсѡ имѣ, шѡста ѡтрокѡ Исусѡ въ Іерусалимѣ: и не разѡмѣ Іосифѣ и мати егѡ. И кадѣ бы одѣ дванаесѣтъ година, поѡшоше они у Іерусалимѣ по обичаю празника, и кадѣ проведѡше данѣ (празничнѣ), оста дете Иисусѣ у Іерусалимѣ, и незнаде Іосифѣ и мати нѣгова, иисеу знали да ѡ Иисусѣ у Іерусалимѣ остаѡ. —

Мнѣвшѣ же егѡ въ дружнѣ сѣща, преидѡста днѣи нѣтъ, и иискаста егѡ въ сродницѣхъ и въ знаемыхъ. — И мислеѣи, да ѡ онѣ у дружинѣ, — да ѡ с' друштвомъ отишаѡ, — преѡшоше данѣ хода, и тражише га меѣу еродницима и меѣу знавицима.

И не шврѣтѣше егѡ возвратѣстасѡ въ Іерусалимѣ възыскающе егѡ. И венашавши га вратишесѡ у Іерусалимѣ и тражише га.

И бысть по трѣехъ днѣхъ шврѣтѡста егѡ въ цѣркѣи седмѡраго посредѣ ѡучителей и послѡвшающаго ихъ, и вопрошающаго ихъ. И после три дана наѡшоше га у цѣркѣи, гдѣ сѣди меѣу учительима, и слуша ихъ, и пыта ихъ.

УНИВЕРСИТЕТ
www.unilibrary.org

Оужасáхсѧ же вси послѣшáющїи егò ѿ рáзмѣ и ѿ ѿвѣтѣхъ егò. И дивляхусе сви, кои га слушаху, разуму, и одговорима нѣговима.

И видѣвше ёго дивїшасѧ: и кз нѣмъ мáти егò рече: чáдо, что сотвори нáма тáкш; сѣ отецъ твоѣй и ѡтцъ болѣше ѡскáхомъ тебѣ. И видѣвши га зачудише се и къ нѣму (Иисусу) мати нѣгова рече: Чѣдо, шта учини нама тако? Ево отаць твой и я болуюѣи (тужѣи, ядаюѣи) тражисмо те.

И рече кз нѣма, что ѡко ѡскáсте менѣ; не вѣстели ѡко кз тѣхъ, ѡже ѡтца моёгò, достóитъ быти мѣ; И рече къ нѣма (Иисусъ) зашто ме тражисете? Заръ не знате, да у тыма (мѣстима) што су ѡтца мога, треба мени быти.

И тà неразѣмѣста глагола ёгоже глаголима. И они (Иосифъ и Марїя) не разумѣше речи, ков рече нѣма (Иисусъ).

И снїде сз нѣма и прїїде кз Назарѣтъ; и бѣ покинѣсѧ ѡма. и мáти егò соблюдáше ксѧ глаголы сѣи кз сѣрдцы своёмъ. И сиѣе сѣ нѣма, и доѣе у Назаретъ, и быяше имъ послушавъ. И мати нѣгова чуваше све речи те у срдцу своёмъ.

И Исусъ прѣспѣкваше прѣмѣдростїю и вѣзрастомъ ѡ благодáтїю оу Бога и человекъкз. И Иисусъ напредоваше у прѣмудрости и вѣзрасту, и у милости кодъ Бога и кодъ людїи. —

Апостолъ Къ Колосанима гл. II. зач. 254.

Братїе, блюдитесѧ, да никтоже васъ вѣдетъ прѣлещѧ фїлософїю, и тщѣтноу лѣстїю, по преданїю человекѣскомъ, по стїхїямъ мира, а не по Хрїстѣ. Браћо, чувайте се, да васъ нитко не превара светскомъ мудрошћу, и празномъ преваромъ, по преданїю — казиваню, ученю, — човечїемъ, по начелима света, а не по Хрїсту.

Іакож въ Томъ жикетъ всакоє исполненіє божества тѣлеснѣ. Еръ у томе (у Христу) живи свако испунѣнѣ божества тѣлесног; ер е Іисусъ Богъ у тѣлу. —

И да бѣдете въ немъ исполнени, иже естъ глава всакомѹ началѹ и власти. И да будете у нѣму испунѣни, кои е глава свакоме поглаваретву и власти.

Ш намже и шврѣзани бисте шврѣзаніємъ нерѹктореннымъ въ совлеченіє тѣла грѣхознагѹ плоти, во шврѣзаніи Хрїстовѣ. За коєга и обрезани бисте обрезаніємъ нерукотворнымъ, скинувши грѣхознаго тѣла месо у обрезаню Христовомъ.*)

Спогребшеса емѹ крещеніємъ, ш намже и совостає вѣрою дѣйствіа Бога воскресившагѹ его изъ мертвыхъ. Погребли сте се, саранили сте се съ нѣмє (съ Христомъ) крштенѣмъ, (саранили сте се као и онъ, крштенѣмъ), а съ нѣмє — съ Іисусомъ — и устаєте вѣромъ дела Божіага (веромъ у дело Божіє) кои е воскресао Нѣга (Іисуса) изъ мртвыхъ. —

Библична исторія новаго завета

за потребу дечице школске.

(Свршетак.)

§ 9. О вазнесенію исусовомъ.

Іисусъ е одъ васкресенія до вазнесенія свога провео на земљи свега 40 дана. За то време изьяшнаваше онъ ученицима своїма изъ светога писма она места коя добро разумевали нису; при томъ учаше ихъ, како имъ се у проповеданю и распространяваню нѣгове свете науке владати валя. У четрдесети пакъ као последњи данъ одведе ихъ на гору елеонску, и

*) Юдея се обрезиваху тѣлесно. Христиани треба да буду обрезани духомъ, то естъ да се чуваю одъ слабости и грѣхова.

У свомъ приликомъ овако имъ говораше: „Мени е даша свака властъ на небу и на земљи; идише дакле и научише све народе крстећи ихъ у име оца и сина и свешога духа, и учећи ихъ да све држе што самъ вамъ заповедао; ерз који узверує и покрсти се, спашиће се, а који не узверує, осудиће се.“ За тимъ рече имъ да не иду изъ Јерусалима дотле, докъ се не укрепе силомъ коя ће на њихъ одовго сићи.

Найпосле, кадъ га запиташе ученици њгови, хоће ли садъ начинити царство израилъво, рече имъ: „Ние ваше знаши времена и леша, коя ошацъ задржа у својој власши; него ћеше примиши силу кадъ Духъ свети сиђе на васъ, и бићеше ми сведоци у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији, и чакъ до края земљ.“ И ово рекавши благослови ихъ, и јоштъ како ихъ благосиљаше подиже се са земљ, и облакъ га однесе изъ очию њиховихъ на небо. Јоштъ докъ они гледаху за њимъ како иде на небо, а то два човека у белимъ халынама стадоше и рекоше имъ: „Люди Галилейци! што стоише и гледаше на небо? Овај Исусъ који се одъ васъ узе на небо, шако ће опетъ доћи, као што видише да иде на небо.“ На то се ученици вратише у Јерусалимъ съ великомъ радошћу славећи и хвалећи Бога.

§ 10. О свешомъ Духу који е на апостоле сишао.

Ученици исусови бяху у Јерусалиму заедно и моляху се Богу за обеџаного Духа светога. Кадъ се пакъ наврши педесетъ дана после пасхе, а десетъ пошто се Исусъ узе на небо, управо на данъ кадъ су Јудеји славили прву жетву, и онај данъ кадъ имъ е Богъ на гори синайској законе дао, бяху заедно сви апостоли. И у еданпутъ постаде хука съ неба, као кадъ силни ветаръ душе, и напуни сву кућу где се-

ѡаху. У томъ показа имъ се Духъ свети у виду пламенихъ вѣлика, кои седоше по еданъ на свакога одъ нѣихъ. И напунише се сви Духа светога, и стадоше говорити другимъ вѣцима, као што имъ Духъ свети даваше да говоре.

Силни народъ кои се на тај данъ празника ради са свихъ страна у Јерусалимъ слегао био, видећи ово чудо врло се дивљаше. Овомъ приликомъ изговори апостолъ Петаръ тако живу приповеда, да се одмахъ до 3000 люди покретило и веру христову примило. После тога разиђу се апостоли по свомъ свету, ревносно проповедајући евангелие христово свима народима.

Додашакъ.

Одъ онога доба, како су јерусалимски Јудеји почели апостоле збогъ вере христове гонити, црква е христова за прва три столећа кое одъ Јудеја хов одъ идолопоклоника и нѣиховихъ царева претрпела страшна гоненія. За то време силни су люди збогъ вере христове мученичку смртъ претрпели. И ово проливанѣ мученичке крви текъ е подъ царемъ Константиномъ Великимъ престало, еръ е онъ први одъ царева примио веру христову, а чрезъ то е учинио, да се црква христова по целомъ царству римскомъ не само неописанихъ гоненія опростила, него е и са свимъ нови видъ добила по томе, што е миръ и слободно упражњиванѣ својихъ обреда подпуно уживала. Отсадъ су и сами цареви ревносно и живо настојавали, да се наука христова распространи и утврди, а идолопоклонство на свагда укине и истреби. Тако су у деветомъ столеђу брижљивимъ старанѣмъ грчкихъ царева примила веру христову славенска племена, као: Руси, Моравци, Чеси, Словаци, Словенци или Крањци, Срби и Бугари. И ова славенска племена понајвише преведена су у веру христову светимъ Ђириломъ и

Методиѣмъ, кое су грчки цареви къ нѣма на тай ко-
нацъ и изаслали, те се они зато и зову *Славенски*
Апостоли. Д. П.

Статистични податци

о срб. народной школи у войводству.

У срб. войводству и тамишк. Банату има свега 149. *месѣ* са срб. нар. школама, и то: Темишвар. окружию 12. Бечкеречкомъ 44. Сомборскомъ 18. и у Новосадскомъ 75.

Школа има свега 182. са 220. класа, и то: *Главни школа* 2. у Сомбору и Вршцу:

Нормални школа 4. у Новомъ Саду, Руми, Стапару и Кикинди, међу којима е румска помешана, т. е. са мушкомъ и женскомъ децомъ, а остале су оделѣне, т. е. само мушке, ерѣ узъ нѣи женске школе башва стое, кое у Руми нема;

Тривиялни двокласни има 24. и то: у Иригу, Ст. Томашу, Футогу, Вранѣву, Меленци, Бечкереку и Вршцу, оделѣне, а остале су помешане, као: у Шиду, Д. Ст. Ивану, Паланки, Кули, Сивцу, Баји, Суботици, Сенти, Ади, Мољу, Стар. Бечею, Мокрину, Карлову, Башавиду, Модошу, Ст. Петру и Темишвару.

Тривиялни еднокласни оделѣни има 3. у Товаришеву, Кумани, Итебею, а остале су све помешане, има ии свега 127. и то: у Срему 44. у Бачкой 28. у Банату 45. алъ кад имъ се и предградске добре, као една румска, обе новосадске, стар. бечейска, обе бечкеречке и сзе четирѣ кикиндске.

Девоячки школа има 15. и то: у Новомъ Саду, Сомбору и Вршцу у средини, кое су двокласне; а остале су еднокласне, тако: у Иригу, Футогу, Товаришеву, Ст. Томашу, Стапару, Бечкереку, Вранѣву, Кумани, Итебею, Меленци, Кикинди и Вршцу предгра-

дню. На 3. одъ ови учесе женске раднѣ: у Новомъ Саду, Бечкереку, Кикинди.

Манасширски школа има 2. у Гргетегу и Раковцу.

Салашки школа има 2. у Буковцу и Жарковцу поредъ Сомбора.

Нови школа отворено е ове год. 6. у Новомъ Саду стария девоячка, и у Сомбору та иста, у Десп. Ст. Ивану стария помешана и у Ст. Петру та иста, у Итебею девоячка и Стар. Бечею предградска.

За школу *способне деце* било е ово год. 28,662. одъ кои е 14,982. мушке и 12,680 женске; а у школу уписано свега 10,150, мушке и 4,170 женске.

Одъ ове за школу способне деце припадаю:

Новосадскомъ окр.	5,403	мушке.	деце	4,371	женске,
Сомборскомъ	2,708	„	„	2,298	„
Бечкеречкомъ	6,979	„	„	4,498	„
Темишварскомъ	1,892	„	„	1,513	„

а одъ у школу уписане, припадаю:

Новосадскомъ окр.	3,547	мушке	1,527	женске,
Сомборскомъ	1,570	„	792	„
Бечкеречкомъ	3,840	„	1,431	„
Темишварскомъ	1,188	„	420	„

На свима школама има 220 учитеља, и 3 индустријалне учительске; и то; у новосадскомъ окружию 97 учитеља и 1 учителька; у сомборскомъ 34. учитеља, у Бечкеречкомъ 67 учитеља и 2. учительке, и у темишварскомъ 22. учитеља.

(Свршиће се.)

Парамитиѣ

(Свршетакъ.

V.

Створъ човека.

Свевишњи сиѣ е' неба, и сви анѣли нѣгови са њимъ да виде дивостворъ нѣговъ.

Онъ заповеди прау. Са сви страна стече се прах, а Анђео землѣ рече: смртна ћешъ тварка бити, живићешъ по свој земљи, алъ земля си и опетъ ћешъ земљомъ бити.

Онъ заповеди небесномъ облаку. Небесне каплѣ оросише прахъ. Овай се блатомъ учини, у нѣму потеку жилице, и силни се уди удесише; а анђео воде рече: ти ћешъ ране требати красна тварко; глад и жеђ биће ти нагони живота твогъ.

Изнутра се склопише жиле и живци, а споля сви уди у тай најкрасни дивостворъ, и Анђео живота рече: много ћешъ желя имати дивнокрасни створе, алъ любовъ ће те твогъ рода највећма вући и радовати. Садъ приступи и небесни отацъ са обема своима кћерма любви и милости. Онъ га милостиво у своя наручия подиже и загрливъ полюби га, и у полюбацъ свой свети безсмртни духъ у нѣга задану. Поносанъ настаде човекъ радостно око себе гледајући. Ето све цвеће и дрва, и сва животна теби покланямъ, рече му небесни отацъ, теби и твое отачаство сву земљу, од садъ си ти господаръ нѣиовъ, све е твое, само си ти мой, твоя е душа мой духъ, я ћу е опетъ себи узети, кадъ време будне.

Тако настаде човекъ. Обе небесногъ оца кћери любовъ и милость осташе кодъ нѣга новога господара на земљи; оне га воспиташе и научише познати биля и животна, земљу и савъ Божји светъ, оне се забавляше са нѣимъ као са своимъ братомъ најмлађимъ, и све радованъ нѣиово бияше одсада само око нѣга.

Тако одживи човекъ свой земни животъ, а онда тело земљи враћа, одъ кое га е и добио, а он собом враћа се опетъ Богу милостивомъ оцу, кои га у светомъ полюбцу свомъ на овај светъ изведе.

Не бежи одъ школе!

Пре двадесетъ година стаяо самъ я у селу Пригревици, на разкршћу одкуда еданъ путъ к' школи, а другій на ледине води. Было е врло лѣпо време, некако башъ око малогъ Николядне. Два детета, кои ме не познаваху, сукобе се ту и почну се овако разговарати:

„Добаръ данъ Милане“

Богъ добро дао Стояне

„Куда ћешъ Милане“

У школу Стояне.

„Али си лудъ мой брајко, што идешъ у школу. У школи е зло и наопако; све учи на учи! Хайде самномъ на ледине, да се сиграмо, тамо е животъ!“

Кадъ изъ школе изиђемо, и кадъ урадимъ свое послове онда љу ићи е' тобомъ, али садъ намъ валя ићи у школу. Ходи и ты самномъ у школу Стояне, ено видишъ садъ е башъ сказалька готово на два сата!

„Иди, кадъ си лудъ; я боме нећу. Ко е луд нек ради ко конь и нека иде у школу да лупа главу, а я се идемъ сиграти.“ —

Тай самъ разговоръ чуо пре двадесетъ година. Зимусъ ме онетъ путъ нанесе у село Пригревицу. — Тай данъ бјаше страшна међава. Я се нађемъ на оном истомъ мѣсту. Кадъ алъ прође покрај мене едан блед, босъ и издрпанъ човѣкъ, кои е савъ дрктао од люте зиме. Човекъ тай застане предъ najlepшомъ кућомъ, а то е била школа, и стане куцати на врати, што е игда могао. Учитель, здравъ и лепъ човѣкъ, отвори врата и изиђе на полъ да види ко то лупа. Тада я чуемъ гдѣ се нѣи двоица овако разговараю.

„Добаръ данъ милостивый господине!“

Богъ ти добро дао мой драгий!

„Милостивый господине смилуйте се на мене бедногъ!“

„Шта вы иштете одъ мене драгий мой!“

Я тражимъ посла господине. Я ъу вамъ школу чистити, пеѣь ложити, дрва цевати, и све штогодъ заповедите радити, само ме примите, да се одъ люте зиме несмрзнемъ!“

А заръ вы неможете друга посла наѣи, него што е тай?

„Не могу милостивый господине!“

А зашто небы могли?

„Зато што нисамъ ништа учю!“

Како се вы зовете?

„Я се зовемъ Стоянь.“

Ходи Стояне унутра, наполю е данасъ врло ружно, а у школи е лепо да немсже лепше быти. Ходи, па ѣешъ баръ садъ штогодъ научити моѣи!

Они уѣу обовца у школу, и врата се затворе. — Стоянь, кои е на школскій врати молю учителя да му даде посла, ние юштъ знао ко е тай учитель быо. Сеѣател' се вы дѣцо ко е быо тай учитель? —

Ластино гнѣздо.

Любица рекне матери: Сладка мати! одите да вам штогодъ лепо покажемъ.

Шта ѣешъ ми показати Любице! запята мати.

Одите само молимъ васъ мати, па ѣете видити нешто особито? одговори Любица, и мати оде за њом. —

Любица одведе матеръ к' прозору и полагацко юй рекне: Гледните само тамо горе! мати погледи, и спази подъ стреюмъ ластино гнѣздо, и изъ нѣга четиръ

кљона промолъна, и четиръ пута по два мала ока вире.

„Пазите само мамице, садъ љете јошъ нешто видити“ рекне опетъ Любица.

И мати спази едну ласту, гдѣ долети у гнѣздо, и донесе у кљону мушицу, и мете ю у отвореный кљонихъ найманѣга ластчета на одлети на трагъ. Тако е ласта јоштъ трипутъ одлетала и долетала, и у свакиј путъ доносила е по едну мушицу, докъ нѣ сва четири ластчета наранила. Мале ласте цвркутаху весело, а матора ласта облеташе унаоколо и одзиваше се својој дѣци.

Елте мати, како е то врло лепо видити, што самъ вамъ садъ показала. Допадалъ вамъ се?

Да, кѣри моя то ми се яко допада, то ми башъ тако изгледа, као кадъ се вы, ты и твоя браћа и сестре у подне за обѣдъ илъ у вече за вечеру посадите! —

„Па намъ ты даешъ ела, да едемо и да се наситимо,“ — уѣ јој у речъ Любица.

Тако е Любице, — продужи мати — и вы сте онда тако весели као што су оне мале ласте.

„То е башъ добро, — рекне Любица, — што оне ласте имаю свою милу майку, коя имъ е гнѣздо направила, да имаю гдѣ живити. Ко е то нѣма казао, да тако раде?

Преблагій Богъ е то нѣма у срдце уселио, — одговори мати. — Богъ хоѣе, да свака тварка нѣгова среѣна буде, и човѣкъ и ласта и све животинѣ.

О како е добаръ благій Богъ, рекне на то Любица.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СОЛОМОНОВЪ КРСТЪ.

			ѣ	ю	ѣ			
			и	і	Ѣ			
			а	ѡ	н			
о	ѡ	Ѡ	и	⦿	ѡ	ѡ	в	м,
а	о	ѣ	×	Л	×	м	м.	с
т	ѣ	м	ѡ	⦿	т	о	и	і
			с	р	м			
			м	т	л			
			ѣ	м,	м			
			о	с	и			
			о	в	м			
			ѣ	в	и			
			о	ц	в			

У ова 53 писмена има 11 речи, и садрже у себи први и најглавни законъ, коемъ насъ е Христосъ

Спасителъ учио. Ко ће га прочитати? Писмена су раз-
метнута по закону крета. Прва е речъ двосложна
тако е и друга, и четврта, пета, седма, осма, десета
и еданаеста, а трећа, шеста и девета едносложне су
и едне исте, као што е и пета, осма и еданаеста една
и иста. Прва и друга имаю свака по четири гласа,
исто тако имаю и трећа, шеста и девета, а све остале
имаю по петъ гласова. За решенъ молимо да намъ се
заедно са именима деце, која решила буду, у плаће-
номъ писму пошлю, да ихъ у листъ ставимо.

Јошъ една рачунска игра.

Знаменитостъ број 8.

Број 8. врло е знаменитъ. Кадъ се са единич-
нимъ броевима одъ 1. пакъ редомъ до 8. мултипли-
цира, и по реду едно подъ друго подписуе, овако, да
у првомъ вертикалномъ низу броеви единични по реду
еданъ изподъ другогъ стое; у другомъ низу свудъ 8.
да дође; у трећи низъ њџини продукти; за четврти
низъ нека остане празно место: а у пети низъ да се
напишу суме одъ продуктни броева изъ трећегъ ни-
за, сматрано као да свака цифра обашка стои, и а-
дирано, и ово одозго до 6-огъ реда; а овогъ и иду-
ћи нижи редова продуктни цифри сума да се у чет-
врти низъ стави, а одъ овихъ сума у последњи низ;
онда и у стражњемъ низу изађу они единични броеви
по реду, као што у предњемъ низу стое, алъ само
по реду изврнутомъ, што е онамо горе, то е овде доле.

Н. пр. 1 путъ 8 естъ 8. — сума 8.

2 " 8 " 16. — $1+6=7$.

3 " 8 " 24. — $2+4=6$.

и тако далъ по реду, у шестомъ реду биће $6+8=14$.
 $4+8=12$; $1+2=3$. и т. д.

Ово нека свако дете за себе изради да се увери.

Издае Епископска књигопечатња у Новом-Саду.